

MIÉRT SZÓL A HARANG?

Levél az egész Rendhez Keresztes Szent János ünnepén

Róma, 2022. december 14.

Kedves Testvéreim!

BOLDOG ÜNNEPET KERESZTES SZT. JÁNOS NAPJÁN!

Miért szól a harang?

Keresztes Szent Jánost egyetlen perccel korábban figyelmeztették. A Szeretet már felébresztette és felkészítette az Életre. A Szeretet már felébresztette őt az út minden egyes lépésénél. Keresztes János egész élete arról szólt, hogy eljusson a halálig és hagyja magát felébreszteni. Elvesztette önmagát (Elvesztettem magamat és megtaláltattam, CB 29), és hagyta, hogy megölje és átszűrje őt Isten ismeretlen és mindig új Szerelme, anélkül, hogy időt pazarolt volna, arra, hogy Neki meg kelljen nyernie előtte Magának őt. Értelmét az az egyetlen ok mozgatta, amely megment: Isten Igazsága, az Ő Szeretetének Élő Lángja. Keresztes János már meghalt önmagának, saját magának és tervének, ezáltal utat nyitva a Szeretett felé. Készen állt arra, hogy újra, még egyszer átlépje a végső határt, és végül az Éjszakát, amely az Élethez és a Fényhez vezet.

Azon az éjszakán Keresztes János lázas volt, teste kimerült, és élete felemésződött. Ez volt az Óra. Teljesen éber volt, minden szomorúságtól mentesen, amiatt, hogy hívják és bensőleg figyelmeztetik. A ház készen állt, tehermentes volt, senki sem figyelt rá, és az "ostrom lecsendesedett" (CB 40). A lényé mélyébe belekarcolt vágyakozó tekintetben élt (CB 12). Éber volt, és olyan feltétel nélküli és szabad szeretetben élt, amely nem akarta megmondani Istennek, hogy merre vezet az út. Bátor felfedezője annak az Egyetlen útnak, amely megment bennünket, amelyet Isten minden lépésünkben, minden botlásunkban, minden kudarcunkban és minden sikerünkben megálmodik és megkíván nekünk. Keresztes János számára semmi sem számított annyira, mint Isten vágya.

49 éves volt, pontosan abban a korban, amikor számára Isten az édes találkozás fátylát széttépni akarta. Egy perccel korábban figyelmeztették, a Szív már Isten figyelmeztetésében élt. A Szeretet és a Szeretett Énekei mutatták -a gyengeségben- az irányt, éltetve még sebesült testét és átadott lelkét. Nem volt függőben maradt feladat. Megfosztott volt és meztelen. Nem érzett sajnálatot, nem érzett vágyakozást; minden lépésénél odaadta magát, és egész teste a Szeretetté volt, egészen könnyű poggyással.

A halál és az élet mindig váratlan pillanatban érkezik, amit nem látunk előre. A harang mindig pontosan abban a másodpercben szólal meg, amikor az Életért kiált. Mindig ugyanazért szólal meg: élni, szeretni, ébredni; mindig kiszámíthatatlanul és mindig időben.

Réges-régen egy éjszaka Úbedában aludtam, és élveztem, hogy a testvérekkel együtt imádkozhatok azon a helyen, ahol Keresztes János befejezte életét. Néhány éve, segoviai sírjánál ünnepeltem a vigíliát. Imádkoztam a testvérekkel és a barátokkal a hidegben, közel az élő lánghoz, amely János mellkasában ég, ahogyan az ikonjára van festve, és amely a legsötétebb éjszakákon is emlékeztet bennünket a legigazibb szeretetre. Elvesztettünk egy nagyon kedves testvért vagy nővért, talán egy rokont; én José Vicente Rodríguez atyát, Keresztes János nagy barátját. Az éjszaka és a hideg közepette, emlékezve arra az 1591. december 13-14-i éjszakára, nagy igazsággal szólal meg Martín Descalzo verse:

*Meghalni csak annyit jelent meghalni.
A halál befejezés.
Meghalni olyan, mint a kihunyó tábortűz.
Egy hánykolódó ajtón való átkelés
és megtalálni azt, amire annyira vágytál.*

Miközben ezeket írom, ezen a hamuszürke napon, megszólal a szomszédos templom harangja. Miről harangoznak ma és most minékünk? Miről harangoznak Teréz és Keresztes János Kármelében szerte a világon, minden kolostorában és közösségében? Mire sürget Keresztes János utolsó éjszakája? Mire kell megszületnünk történelmünknek ebben a mostjában, jelenében?

A Keresztes János mindig csalogat...
Az Éjszakába, és benne a Fénybe,
A Felemelkedésre, és abban hagyni, hogy a Semmi vezessen a Mindenhez,
A Szeretet Élő Lángjához, és abban hagyni, hogy szeressenek, és szeretni a jelen hamuját,
amely körbeöleli az égő parazsat,

Egy Dalra, amely hiányból és sebzettségéből születik, és amely az életet a Sebzett Szarvas és annak vágyakozó Szemei – a jelen mélységeiben való - keresésére teszi fel merészen,

Hálát adok Istennek a mi Éjszakáinkért, a Felemelkedésekért, a Lángért és a Himnuszért, amely mindannyiótok szívében jelen van ebben az adventi időszakban, amely arra emlékeztet bennünket, hogy ő majd megszületik, tőlünk függetlenül, sőt éppen miattunk, ebben a mi Kármelünkben, amely az otthonunk, a sebhelyünk és a szenvedélyünk. Annyi felfedeznivalóval és annyi születendővel. Miután meglátogattam a Rend néhány részét, Afrikában, Franciaországban, Indiában és Olaszországban, megszületett bennem a remény szó; a bizonyosság, hogy valóban valami ki akar rügyezni.

Megemlékezem a közelmúltban elhunyt testvéreinkről, akiktől bölcsességet és bátorítást kérünk. Emlékezem Federico Ruiz atyára is, Keresztes János nagy tudósára, aki úgy halt meg, mint a keresztre feszített Jézus, csontig felemésztve, egy nagyon hosszú betegség után. Jónéhány szava - bölcsességgel teli szavak Jánosról, az egységről, az Isten iránti szenvedélyről, arról, hogy mi az, ami értékes, és mi az, ami sürgető számunkra a jelenben - továbbra is visszhangzik bennem, nagy hálával az életéért és oly sok testvérért és nővérért, akik elhunytak már:

Keresztes Jánosnál a szeretet egyesülése nemcsak a cél, hanem már a kezdet is, sőt, az út mozgatórugója és vezérfonala. Mindig az egyesüléssel kell kezdenünk, folytatnunk és befejeznünk, ha tiszteletben akarjuk tartani életritmusát és meg akarjuk érteni gondolatmenetét. Az Istennel való egyesülés az élet teljessége és kölcsönös önátadás, erőteljes kapcsolat. A szeretet egyesülése azt jelenti: Isten szenvedélye az emberiség iránt és az emberiség szenvedélye Isten iránt...

Ez Keresztes János élőben és személyesen. Halála után nagy kitüntetésekben részesült: misztikus, orvos, költő, szent, író és teológus. Megérdemelt címek, fáradságos munkával nyerve. Én azonban még mindig az élő Keresztes János szerzetest látom, akadémiai címek és kanonizáció nélkül, akinek zsenialitása rejtett és öntudatlan. Keresztényként és szemlélődő karmelitaként él testvérei között, mindenből kiveszi a részét. Szabadidejében ír is. Keresztes János egy egyszerű, jó, bátor, érzékeny, intelligens és mélyen vallásos ember. (Federico Ruiz, Místico y Maestro).

Nagy megtiszteltetés számunkra, hogy van Keresztes Jánosunk, aki Antonio de Jesús testvérrel együtt, az első Sarutlan Karmelita testvér volt. Nagyon szerencsések vagyunk, hogy ezt az egyedülálló és nehéz pillanatot élhetjük, amely Isten útjai és módszerei szerint gyümölcsöző. Mint ahogyan szentjeink és már a túlsó parton lévő testvéreink, mi is meghívást kaptunk, hogy hallgassuk az Új Életért megszólaló harangot, éberren és figyelve arra, ami a fontos az adott időben, anélkül, hogy engednénk a csüggedés kísértésének. Máriával, nővéreinkkel és társunkkal ezen az úton, a lehetetlenre is IGEN-t mondó asszonnyal átölellek benneteket. Az Élő Szeretet Láng újragyújtásának ezen az útján, amin semmit sem tartunk fenn önmagunknak, bízom egy olyan Kármelben, amely tele van az eredet frissességével, elszakad önmagától, engedelmes és figyelmes, nem elégszik meg önmagával, nem rendelkezik az igazság felett, alázatos és mindig úton lévő. Egy Kármel, amely a szegényekkel együtt teszi meg az utat, és engedi, hogy ők és mindenki tanácsot és bátorítást adjon neki, valódi és gyakorlati szinodalitásban. Egy Kármel, amely képes arra, hogy az üldöztetés és a legnagyobb nehézségek közepette is eljusson János tapasztalatához, és azt mondja: "Most, hogy minden cselekedetem szeretet" (CB 28). Nem akarunk semmi mást, és az idő sürget. Arra hívom az egész Rendet, hogy induljunk el ennek a tapasztalatnak az útján, amelyben mindannyian az EGY SZERETET férfiai és női vagyunk, figyelve Jézus szívverésére Mária méhében, életünket annak ritmusához igazítva. Ez az idő nem arra való, hogy saját szeszélyeinkhez vagy terveinkhez kössük magunkat, hanem ahhoz a tervhez, amelyet alázattal hallgatunk, bátran és merészen engedelmeskedve a Léleknek. Figyeljünk önmagunkra a csendben; figyeljünk testvéreinkre, nővéreinkre a közösségben; figyeljünk az Egyházra; figyeljünk a szegények kiáltására és a világ nyögésére, amely sürgető szavakat intéz hozzánk, és arra hív, hogy első és alapvető feladatunkként újra megleljük a "rejtett forrást" (Karizmatikus Nyilatkozat, 3.).

Köszönöm mindannyiótoknak, testvéreim és nővéreim, hogy ennek az adventnek a szívében, Keresztes János reménységét élitek, anélkül, hogy feladnátok, anélkül, hogy bárki vagy bármi megfosztana benneteket az örömtől.

NAGYON BOLDOG KERESZTES SZENT JÁNOS ÜNNEPÉT!

Fr Miguel Márquez Calle, OCD
Superior General